

MLADA RAST

1975

GLASILO OSNOVNE ŠOLE MAJŠPERK

Izdala Osnovna šola Majšperk. Uredila Trop Nada.
Natisnila Ptujška tiskarna v 400 izvodih junija 1975.

Po vsej naši lepi domovini proslavljamo letos 30-letnico osvoboditve in konec štiriletne težke borbe proti fašističnim okupatorjem. Zapeli smo pesem miru in sreče ter z ljubeznijo do nove Jugoslavije in tovariša Tita pričeli graditi lepše življenje. Naša domovina je postala cvetoč vrt. V treh desetletjih je napredovala za celo stoletje. V teh slavnostnih dneh smo se tudi mladinci in pionirji odreda »Jože Sagadin« osnovne šole Majšperk odločili, da izdamo drugo številko našega glasila, s katero hočemo prikazati vsaj delček naše »mlade rasti«.

S hvaležnostjo se spominjamo vseh padlih borcev, še posebno mladega partizanskega kurirja Mirana Sagadina, ki se je boril v naših krajih. Čuvali bomo pridobitve NOB ter stopali po poti, ki nam jo je začrtal tovariš Tito. Tudi mi bomo borci za socializem in samoupravo, za pravice in mir na svetu. V svobodnih in srečnih dneh naj se še naprej razvija naša »mlada rast«, naj nas še dolgo, dolgo vrsto let vodi naš ljubljeni maršal Tito!

Pionirji in mladinci osnovne šole Majšperk

Trideset svobodnih pomladi

30 let je minilo od zloma nacistične Nemčije in takrat je v Evropi zavladal mir, v resnici pa so narodi Jugoslavije tedaj začeli drugo bitko — obnovo uničene domovine. Ta obnova je uspela predvsem po zaslugi naših ljudi, kateri niso poznali žrtev za osvoboditev naše domovine, niti za njeno obnovo.

Ko je bila 6. aprila 1941 napadena Jugoslavija, je bila vojska in vladajoča buržoazija v razsulu in ljudstvo je moralo vzeti lastno usodo v svoje roke. KPJ je bila prva, ki je uvidela, da je treba nuditi okupatorju takojšen odpor in res se je hitro organiziralo osvobodilno gibanje, katero se je spretno oprijemalo partizanske taktike. Mnogokrat so bili partizanski odredi v stiski in prav v najtežjih trenutkih sta se kalila bratstvo in enotnost jugoslovanskih narodov, ker je lahko samo bratstvo prineslo popolno zmago in osvoboditev Jugoslavije. Odraslo bratstvo in narodne zavesti je tudi vedno močnejši odpor okupatorju. Leta 1943 je pod pritiskom jugoslovanske vojske kapitulirala Italija in v tem obdobju je postal Balkanski polotok zelo važno strateško območje. Za ta del Evrope, posebno pa še za pomembno Jugoslavijo, so se pulile vse vojskujoče se strani. Nemci so hoteli na tem območju obdržati lastno vojsko, zaradi varnosti lastnega zaledja, ker so se bali invazije na Jadranu, zahodne države pa bi rade imele pregled nad tem delom sveta, za isto stvar pa so se potegovali tudi Sovjeti. Jugoslovanski narodi pa so ostali trdni in osvojevali vas za vasjo, mesto za mestom. 20. oktobra je bil osvobojen Beograd, nato Zagreb, 9. maja 1945 pa še Ljubljana. Jugoslovanska vojska je osvobodila še Trst in del Koroške, vendar pa so nam obe osvojeni ozemlji odvzeli za zeleno mizo — spet mešetarjenje velesil. Posledice vojne so bile prav zastrašujoče: 1.700.000 padlih in po ugotovitvah mednarodne komisije 300 milijard dolarjev škode — to pomeni, da je bila naša domovina popolnoma porušena.

Po vojni so se vsi Jugoslovani lotili obnove domovine. Pomembno je bilo prehraniti vse prebivalstvo in treba je bilo na novo obdelati več tisoč ha zemlje, prepojene s krvjo. Za čim boljšo in smotrno obdelavo zemlje je bila v I. ustavi agrarna reforma. To je bila velika podpora kmetu in tedaj 13 milijonski narod je bil prehranjen. Ta čas pa je tudi obdobje mladinskih delavskih brigad. Te so naredile železniške proge Brčko—Banovići in Šamac—Sarajevo, najlepši spomenik na NOB pa je cesta Bratstvo in enotnost. Zgradili so tudi mnoge tovarne, predvsem težke industrije, kajti, to je temelj razvoja vsake industrije. Lastniki teh tovarn so postali delavci. Te pravice so dobili leta 1950. Postali so proizvajalci in obenem upravljalci tovarn. To je prvič, da delavci sami upravljajo tovarne.

Prav tako, kakor izgradnja domovine, je bila potrebna tudi izgradnja nove politike. Že leta 1946 smo dobili prvo ustavo, s katero je bila izvršena agrarna reforma. Agrarna reforma je vsebovala geslo: Zemljo tistemu, ki jo obdeluje.

Za Jugoslavijo je zelo važno leto 1948. Tedaj je Jugoslavija pretrgala stike s Kominternom zaradi pritiska SZ s Stalinovo politiko na Jugoslavijo. To je bil hud udarec Stalinovi politiki in s tem se začne najtežje obdobje našega povojnega razvoja. Po prebrojeni krizi je začela Jugoslavija s tov. Titom ustvarjati novo gibanje neuvrščenih. Tovariš Tito, Naser in Nehru so bili prvi ustanovitelji tega gibanja in zaradi tega je bila Jugoslavija stalno pod pritiskom tako vzhoda kot zahoda. Pa vendar to sploh ni vplivalo na našo notranjo politiko. Leta 1953 smo sprejeli drugo ustavo, ta pa je prinesla delavcem popolno upravo tovarn. Sedaj pa imamo spet novo ustavo, katera je bila sprejeta 28. februarja 1974. leta. Ta je uvedla nov sistem vladanja — prvi na svetu imamo delegatski sistem. Prav ta nova ustava je odraz naše vedno napredne politike. Ta temelji na splošni ljudski obrambi, katera se ne ozira na starost in spol, pač pa mora vsak braniti svojo domovino po svojih močeh. To je zahtevna, vendar častna naloga.

Vendar pa naša politika ne ustreza drugim državam, zato stalno pritiskajo na nas, tudi SZ in socialistične države. Sovjetski in bolgarski časniki pišejo, da je Jugoslavijo osvobodila rdeča armada in da se je jugoslovansko ljudstvo šele tedaj uprlo okupatorju. To je seveda čisto izmišljeno, še posebno nerazumljive pa so bolgarske izjave, saj je znano, da ji bila Bolgarija fašistična država, vse do kapitulacije fašistične Bolgarije, 9. septembra 1944 in pod pritiskom Rdeče armade. Tedaj je prišel na oblat Dimitrov, on je prosil tov. Tita, če lahko sodeluje pri uničenju fašizma, da bi odkupil Bolgarijo pred svetom. Sedaj pa njihovi časniki pišejo, da sta rdeča armada in bolgarska vojska osvobodili Jugoslavijo, ne pa partizani. Prav nerazum-

Domovini

Noč nad tiho vasico se razgrinja,
vidi se samo še obris gora,
ki se kot zlato sonce v nebo razpenja
in žari še lepše od zlata.

Skoz njo se vije širna, daljna cesta,
ki s svojimi požrešnimi rokami
grabi in ugrablja v daljna mesta,
še tisto peščico ljudi, ki žive pod gorami.

Življenje postaja tema noč in dan,
ker mladi zapuščajo to lepo zemljo,
njena polja in gozdove, polne ran,
ki kot ranjenci bolešno kličejo.

A vendar tam sredi širnih polj,
se najde košček srečne zemlje,
ki še nedotaknjena požira mučen znoj,
in ponosna je na to svoje hrepenenje.

Tam še vedno srečno sonce sije,
svoje biserne, zlate žarke zliva
na srce, ki še vedno malo klije
in na glas vse ljudi poziva:

»Imejte radi, to zemljico slovensko,
saj so naši dedje in pradedje
priborili si jo, z lastno svojo roko,
tisočkrat so z znojem prepojili jo.

Zato ne dajte je pustiti drugim,
saj ne znali bi je oni spoštovati,
ker so nekdanj jo tlačili z groznim
gromom in pokolom te skopuške strasti.

Ne pozabi nikdar, bistri potok,
kadar v tvojo vodo je pritekla kri
slovenskih mož in otrok,
kako takrat bil si nema priča strašnih zmot!«

Takrat je naša mati zemlja
kravela prav iz dna srca,
saj ranjena in vsa steptana
pretrpela velika, nepozabna je zla.

Milena Sagadin, 8. c

Ljivo je, kako so mogli iti mimo proleterskih divizij, I. in II. zasedanja AVNOJ, mimo Teheranske in Jaltške izjave, kjer so Roosevelt, Stalin in Churchill priznali in podprli boj jugoslovanskih narodov. Sedaj pa hočejo po 30. letih od osvoboditve zanikati to dejstvo.

Od osvoboditve pa do danes je preteklo 30 let. To je sicer že kar dolgo obdobje in v tem času so se dogodki zvrstili z največjo naglico. Vsa ta leta pa so jubilej in obveznost hkrati, da ne bi bili zadovoljni sami s seboj, pač pa moramo vedno strmeti naprej, ne nazaj in gledati na stare uspehe, ampak ustvarjati boljši jutri.

Markovič Žarko, 8. a

Balada

V Srecah na hribčku je, hišica stala.
Pod hišo je bunker bil skrit.
V njem partizanom so celili rane,
bil z njimi je doktor Lavicki zakrit.
Ko Nemci nekoč so jih obkolili,
je Zvonko s pištolo ustrelil v luč,
v temi in zmedu edini med vsemi
uspel je pobegniti proč.

Ostale domače so v hiši zvezali
in jih s hišo domačo sežgali.
Partizani v bunkerju so se dušili
in rajši, kot Nemcem bi se predali,
so s puškami se ustrelili.

Kitak Maja, 5. a

Moj prijatelj

Majhen je moj prijatelj,
majhen kakor škrtelj.
A pravi, da nikogar se ne boji,
da vse nas prestrašiti upa si.

V šoli zaman trga hlače.
Kadar enica po zvezku mu skače,
pravi, da tudi mame se ne boji,
ker šibe njene že dolgo več ni.
On jo porabil je za lok,
da zajca z njim ugnal je v skok.

Ko pa oče domov priropoče,
revček skrije se v kot,
tam joka in stoka,
in želi si, da bil bi že velik gospod.

Kristina Gajser, 7. b

Moj mali zajček

Doma imam zajklo, ki nam je skotila zajčka. Je črne barve. Ima dolga ušesa in kratek repek. Zelo rad je zelje, korenje in deteljo. Rad se postavlja na zadnje tačke. Hitro raste, ker je samo eden. Imam ga zelo rada. Če bi ga izgubila, bi bila zelo žalostna.

Tucovič Majda, 2. b

Prvi april

Prvega aprila si mnogi ljudje izmislijo šale. Tudi mi v razredu smo se s tovarišico pošalili. Ko je prišla v razred, smo ji rekli, da je goba padla s stene na tla. Tovarišica se je obrnila in pogledala. Mi smo pa zaklicali: »Prvi april!«

Majerič Evelina, 2. b

Mama, oprosti!

Noč je in tema. Ničesar ne vidim, nikogar ne poznam in nihče ne pozna mene. Nikogar ni, le veter rahlo šumi in se poigrava z mojimi lasmi. Nekje daleč slišim šumenje reke.

Nočno tišino pretrga zategli in prestrašen krik ptiča, ki ga je, kdo ve kaj, zmotilo iz nočnega spanja. Prislunhem kriku. Toda le za kratek trenutek, kajti moje misli potujejo zopet drugam. Vse okrog mene je gosta tema, ki me navdaja s strahom, vendar se ne ganem nikamor. Stojim kot okamenela na mestu, do koder sem pravkar pritekla, kljub temi pa čutim vsako stvar, vsako najmanjšo senco.

Vse, kar ljubim in preziram, naravo, ljudi in predmete — vse okrog mene je strnjeno v celoto. A vendar ta celota ni celota, v njej nekdo manjka. V prsih čutim bolečino, po licih mi tečejo solze.

Ně, to ni mala nepomembna stvar, ki manjka v tej celoti. To si ti ... ti, draga moja mama, ki sem te danes tako zelo razžalila, da si zaradi mene točila solze. Oprosti mi! Vem, da je opravičilo premalo, da bi lahko potolažilo tvoje ranjeno srce, kljub temu te prosim, oprosti. Bila sem nepremišljena in vihrava. Oprosti, mama! Vem, če bi bila tu zunaj tudi ti, bi obe jokali in bilo bi nama laže. Kazen me je morala prizadeti. Sedaj šele vem, kako hudo je, če z materjo ne moreš govoriti, ji izpovedati svoje bolečine in se ji razjokati v objemu. To je največja bolečina in prav je, da sem jo tudi jaz začutila. Drugič, vem, ne bom ravnala tako nepremišljeno.

Mama, jutri te tvoj dan. Mi boš dovolila, da se ti opravičim? Vse bom naredila, samo da boš ti srečna in da me boš ti imela rada.

Darinka Pislak, 7. c

Ljudstvo — armada, branilec miru in neodvisnosti

Bilo je 22. decembra 1941, ko so v bosanskem mestecu Rudu ustanovili prvo proletarsko brigado. Od tedaj je preteklo 33 let, odkar naša armada praznuje svoj praznik. Zavest, da je armada pomemben člen v obrambi naše samoupravne skupnosti, v ljudeh narašča. Naši delovni ljudje imajo v armado zaupanje, saj je prav ona nadaljevanje narodnoosvobodilne vojske, ki je skoraj goloroka in neoborožena, vendar z globoko zavestjo, premagala sovražnika. Naša armada je danes branilec miru in neodvisnosti v socialistični Jugoslaviji.

Vsi se dobro zavedamo resnega položaja v svetu. Vsak čas lahko izbruhne vojna, vendar bomo vsi branili nedotakljivost naših meja, posebej še seveda vojaki, ki so tudi v mirnem času v stalni pripravljenosti. Armada je tista zaveznica ljudstva, ki poziva k upor in ki bo pregnala vsakogar, ki si bo drznil prestopiti naše meje. Branila bo naša domovino pred nasilneži, katerim je edini cilj, podrediti si svet in pobiti nedolžne ljudi. Vojna — koliko strahot v eni sami besedi! Beseda, sestavljena iz petih črk, pa prinaša toliko gorja in terja toliko človeških življenj. Besedica, o kateri je danes povsod toliko govora.

Če bi nas prizadele te strahote, vemo, da bi armada, s tovarišem Titom na čelu, stopila na stran ljudstva. Armadi in tovarišu Titu zaupamo vsi, ki bi branili vsako ped svoje zemlje. Seveda, nam je svoboda dražja, zato bi pregnali vsakogar, ki bi nam jo hotel vzeti. Naša armada bi stala ob strani človeku in se borila za vsakega od nas; ne bi držala križem rok, kot jih je stara jugoslovanska armada. Naša armada bi se borila ostro in zagrizeno, kot se je med vojno in bi se postavila v bran tistim, ki bi si upali kršiti mir in neodvisnost bratskih jugoslovanskih narodov.

Milena Sagadin, 8. c

Sprehod v jesensko naravo

Odpravim se na sprehod. Zunaj je hladno, tišino dneva moti le šumenje dežja. Dan je meglen.

S ceste, polne luž, stopim na travnik. Borna trava se utaplja v vodi, ki mi sili v čevlje. Osamljeno drevje se bori z vetrom, ki mu trga poslednje rumene liste. Gole veje so puste in nemočne. Ob potoku se vrsta vrb razteguje vse do reke, ki se vsa narasla, komaj vidno; premika dalje. S seboj nosi drevesa, šture, veje in nekaj odpadkov. Tudi bližnji griči so, kljub pisanemu listju gozdov, videti prav pusti, zaradi obkrožajoče jih megle.

Tedaj dež preneha. Oblaki se odpodijo in naravo osvetli borno sonce, ki ne prinese toplote in ne more dozoreti grozdja, ki se zeleno pozibuje na upognjenih trtah, iznad katerih se oglašajo klopote. Na električnih napeljavah je videti množice ptic, ki se zbirajo za odhod na jug. Manjše jate vran se spreletavajo nad polji in iščejo hrane na požetih strniščih.

Zopet izgine sonce, na nebo pa priplavajo črni oblaki. Nevihta. Nekaj ljudi, ki jih je sonce privabilo na dvorišča, hitro zbeži v hiše.

Zdaj se megla pojavi tudi v dolinah. Reke ni več videti in tudi močvirje je že prekrito z meglo. Zato zavijem v gozd. Tu je prijetno poslušati šumenje zadnjih listov, ki padajo na pisana gozdnata tla. Ni se mi potrebno bati živali, kajti vse že spijo zimsko spanje, ali pa se nanj pripravljajo. Ob drevesnih koreninah je tudi nekaj gob. Drevesa su pusta, le iglavci so ohranili svoje okrasje.

Ker je že čas, da grem domov, se odpravim in z očmi še enkrat preletim zaspano naravo.

Gajšek Zdenka, 8. c

Stara jablana je spet oživela

V kotu dvorišča sameva stara jablana. Večkrat se zagledam v njeno krošnjo ter razmišljam o vsem, kar je že doživela. Tiste dni, ko je sonce stopilo snežno odejo ter rešilo jablano ledenega oklepa na vejah, se mi je zdela vsa žalostna. Še nekaj dni prej je bila vsa lesketajoča, kakor v pravljici, sedaj pa je žalostna stegovala črne veje proti nebu in prosila sonce, naj jo ogreje. In res. Sonce je vedno močnejše sijalo, dokler se niso pokazali na jabloinah prvi majceni popki. Tistega dne je bila kakor zbudena iz zimskega spanja. Lahko je v miru premišljevala o dogodkih, katere je preživljala. Verjetno je veliko premišljevala o vojnem času, ko je bila še lepo mlado drevo. Takrat se je prvič zavedala bolečine, kajti tuji so ji z granato oklestili precej vej. Izguba jo je precej prizadela in še danes se ji pozna.

Zatem so prišli, hudiči, še enkrat in obesili na njeno vejo zavednega Slovenca. Kako jo je bolelo, skelelo in ji pokalo v prsih! Koliko grozot je videla, jih bila sama deležna in si jih za vedno vtisnila v spomin! Še sedaj nosi v svojem srcu sledove vojne; to sta dve sovražnikovi krogli. Bili sta namenjeni mlademu partizanu, ki se je skril za njeno debelo debro. Pa ta rana je ne boli. Srečna je, da je lahko rešila življenje partizanu.

Tistega pomladnega 1945. leta, ko je dočkala svobodo, in ko je z njenega vrha zavihrala slovenska zastava, ne bo nikoli pozabila. Tedaj je bila najbolj srečna. Njeni cvetovi so se takrat najlepše razcveteli. In sedaj, ko je zopet pomlad, odpira popke in obuja spomine. Veseli se vsakega novega rožnatga cveta, saj ve, da jo bodo obiskale zveste prijateljice. Nasrkale se bodo sladkega nektarja, oprasile njene nežne cvetove in spet bo srečna, ker bo v veselje in zadovoljstvo ljudem.

Zdenka Gajšek, 8. c

Obiskal nas je lovec

TOVARIŠ PREDAN JE LOVEC. DANES JE PRIŠEL V RAZRED. OBLEČEN JE BIL V ZELENO OBLEKO. NA GLAVI JE IMEL ZELENO KLOBUK. TO JE LOVSKA UNIFORMA. IMEL JE TRI PUŠKE. ENA JE BILA ŽE STARA. NA KLOBUKU JE IMEL ZNAČKE. POVEDAL NAM JE NEKAJ DOGODIVŠČIN IZ LOVA. NEKOČ JE USTRELIL TUDI DIVJEGA PRAŠICA. POKAZAL NAM JE REVILJO LOVEC. TUDI MOJ OČKA JE LOVEC. STRELJA DIVJE ŽIVALI.

METKA PLANINC, 1. a

Dogodek iz počitnic

Sončno jutro se je prebujalo s petjem ptic. Iz sna me je zdramilo sonce, ki je pošiljalo svoje prve žarke skozi okno. Vstal sem, se oblekel in umil.

Ravno sem pozajtrkoval, ko je prišel k nam sosed in me prosil, če bi mu šel pomagat nalagat seno. Okrog poldneva smo odšli na travnik. Sonce je neusmiljeno pripekalo. Delo nam je kljub vročini šlo hitro od rok. Moral sem grabiti, sosed pa je z vilami nalagal seno na voz. Ko smo imeli že nekaj sena naloženega, se je pričelo oblačiti... Še bolj smo pohiteli z delom. Toda, zaradi sonca, ki je pripekalo, je začela vse mučiti žeja. Sosed mi je dejal, da naj vzamem steklenico in grem po vodo k bližnjemu studencu. To sem rad storil. Zakaj? Na travniku je bilo vroče, tja pa me je vabila hladna senca. Ko sem prišel do studenca, sem v steklenico natočil vode, sam sem pa sedel pod debel hrast, kjer je bila prijetna senca. Nekaj časa sem užival v hladni senci, ko se mi je zazdelo, da je trava blizu mene oživila. Takoj zatem se je iz trave pokazala debela sikajoča kačja glava. Poln groze in strahu sem pograbil steklenico in jo ucvrl na travnik, saj še tako velike kače nisem videl. Ko sem pritekel do voza, je bil že naložen. Sosedu sem povedal, kaj se mi je zgodilo. »To naj ti bo šola za drugič! Kaj pa si nas pustil tako dolgo žeje!« je dejal sosed in poglaval vole, da bi še pred nevihto seno spravili pod streho.

Predikaka Zlatko, 6. a

Na kmetiji

Včeraj smo prišli v šolo ob pol enajstih. Šli smo na kmetijo v Lešje k Pislakovim. Najprej smo si ogledali hlev. Videli smo mnogo živine: krav, bikov in telet. Teleta so zelo lepa. Živina ima avtomatske napajalnike. Teleta so v posebnem hlevu. Hlev je velik in širok. Pred kolarnico sta dva velika silosa. V kolarnici stoji traktor. Pislakovi imajo tudi dve motorni žagi, prikolico, kombajn, brane, puhalnik, cisterno za tekoči gnoj, nakladalnik in plug. Imajo tudi psička. Ime mu je Diks. Pes je na nas zelo lajal. Ko smo si kmetijo ogledali, so nam ponudili lepa jabolka. Vsak je vzel dve, jih pojedel, nato pa smo odšli. Pislakova kmetija je lepa in sodobna, da je ni enake naokoli.

Branko Klarič, 3. b

Delo na polju

Kmetje so začeli orati njive. Posadili so krompir in koruzo. Tudi mi imamo majhno njivo. Njivo nam je oral sosed s traktorjem. Na njo sva z mamico posadili koruzo. Mamica je posadila deset vrst, jaz pa dve. Bila je zelo vesela, ker sem ji pomagala.

Vinkler Simona, 1. b

Naša ladja

Doma imamo majhno ladjo. Izdelal jo je oče. Je križarska ladja. Lepo je izrezljana iz lesa. Narejena je tako, kakor prava ladja, le da je manjša. Na sprednjem delu ima manjše jadro, na sredini pa štiri velika. Na srednjem jamboru ima pritrjeno opazovalno desko. Na jadrnih so naslikani veliki rdeči križi. Stoji na stojalu in krasi sobo. Za ladjo vsi skrbimo in jo čuvamo. Nikoli je ne brišemo z mokro krpo, ker je lakirana.

Kovačič Tatjana, 4. razred

Okopal sem se

Ko sem se zbudil, sem se šel vozit s kolesom. Vozil sem se po zaznamovani poti preko mosta in nazaj. Ko sem se peljal po mostu, me je nenadoma poklical sosed Vito. Pogledal sem za njim in mu pomahal. Nenadoma sem padel v vodo. Ko sem obležal v vodi, je padlo še kolo name. Vito je stekel k meni in me rešil izpod kolesa. Ker pa se je moji neradnosti preveč smejal, mu je spodrsnilo in še sam je štrbunknil v vodo. Smeha ni bilo konec. Tako sva bila oba mokra. Stekla sva domov in se preoblekla. Ko sem se preoblečel, me je zagledala mama. Bil sem tepen. Ampak šiba ni nič zalegla. Po zajtrku sem vzel kolo in se odpeljal. To pot ne po mostu.

Igor Jeza, 3. b

Moj bratec

Mojemu bratcu je ime Boštjan. Hodi v malo šolo. Nekega dne sva šla iz šole domov in je padel. Bila sem žalostna, ker je moral v bolnišnico v Ljubljano. Poškodoval si je nogo. Za prvi maj sem bila vesela, ker sem lahko šla zraven mamice k njemu na obisk. Zjutraj sem morala zgodaj vstati, da sva šli na vlak. Vozili sva se tri ure. Med potjo sem videla travnike, njive in reki Savinjo in Savo. Prišli sva v Ljubljano in ker še niso dovolili obiskov, sva z mamico šli k teti. Ko sva prišli k bratcu, je kar ostrmel. Mene ni pričakoval. Bil je srečen in vesel. Nekoliko sva se pogovorila in poigrala. Hitro je minila ura obiskov in morala sva se posloviti. Pohiteli sva na vlak in se odpeljali domov. Bila sem spet žalostna, ker je ostal v bolnišnici.

Križanec Alenka, 1. a

Dan žena

Ko se je lani približeval dan žena, nisem imela nič prištedenega denarja. Zelo sem bila v skrbeh. Vprašala sem mamico, česa si najbolj želi. Odgovorila mi je, naj ostanem pridna deklica. Če ji že hočem kaj prinesiti, ji naj nabereм šopek zvončkov. Tako sem tudi storila. Zvončkov je bila zelo vesela. Rekla je, da je to zanje najlepše darilo.

Peršuh Alenka, 3. b

Milenina prva plača

Bilo je v zimskih počitnicah. Bila sem na obisku pri teti. Sedela sem v kuhinji in nestrpno čakala, kdaj se bo vrnila iz službe njena hčerka.

Nenadoma so se vrata odprla. Vstopila je Milena. Bila je nasmejana, pred mater je na mizo položila belo pisemsko ovojnico. V njej je bila Milenina prva plača. Počasi je vzela iz ovojnice skoraj tretjino denarja in ga izročila materi.

»To je za hrano in delo, ki ga imaš z menoj.« Mati se je branila. Vedela je, da ima Milena polno drobnih, pa tudi velikih želja, zato ji je denar vrnila. »Vzemi, Milena, kupi si kaj, saj to je tvoja prva plača!«

Milena je odšla v mesto, hodila je od izložbe do izložbe, že je nakupila nekaj drobnarij, tedaj pa je v izložbi na nasprotni strani ulice zagledala lep in precej drag plašč. Bil ji je všeč, zato se je odločila, da ga kupi. Ko je prišla za kljuko, se je spomnila na mater, očeta in sestre. Vedela je, da si mati kaj takega ne bo mogla nikoli privoščiti, ker so vedno prvi otroci, katerim se je razdajala, nase pa pozabljala. Ni odprla vrat. Odšla je dalje po ulici in stopila v prvo trgovino z metriskim blagom. Tam je kupila lepo blago za žensko obleko in se vrnila domov.

Ko je prišla domov, jo je mati začudeno pogledala. Še bolj pa se je začudila, ko ji je Milena izročila zavitek: »Mama, to sem kupila zate.«

Mati je počasi odvijala papir, ko je zavitek odvila, je bila prijetno presenečena in zelo ginjena. Objela je Mileno in zajokala.

Milena še nikoli ni bila tako srečna. Niti tedaj, ko je sprejela odlično spričevalo, niti tedaj, ko so jo sprejeli v službi, niti ob sprejemu prve plače. Največja sreča zanje je bila, da je lahko osrečila svojo mater.

Nad takšnim ravnanjem sestrične sem bila presenečena, saj nisem mogla verjeti, da je to vse res. Želela sem, da bi ji bila v dejanjih podobna.

Dorič Dušanka, 8. b

Človek pol sveta obteče, najboljši kruh doma se peče

Stopila je na prag hiše in se s trudnim korakom pomikala proti sadovnjaku, v katerega je sonce pošiljalo prve jutranje žarke. Videla je, kako počasi stopa na nebo kralj zemlje in neba. Sprva rdeč, nato vse bolj rumen. Pihal je lahen vetrič in hotel je odnesti z dreves še tisto malo rjavega listja, ki ga doslej še ni odpihnil, da so se med vejami samo še tu in tam videla debela jabolka, ki jih obiralci niso mogli doseči. Sedla je na kamnito klop sredi sadovnjaka, ki je bila pod najstarejšim drevesom. Bila je srečna, toda na obrazu so bili zarisani sledovi težkega življenja. Misli so ji nehote odhitele v daljino, tujo deželo, v veliko milijonsko mesto, kjer je preživela nekaj dni svojega življenja. Ni bilo lahko. Ko ji je bilo devetnajst let, je bil njen edini cilj oditi iz domovine v tujino, kjer se bolje živi in manj dela. Le to je vedela o tujini. Odšla je. Prišla je v mesto tuje dežele, povsod velike tovarne, ki so vabile na delo. Dobila je službo v tovarni, toda bila je že prvi dan presenečena, kajti dobila je delo, ki bi ga še moški s težavo opravljal. Prvi teden je bilo zelo hudo, ker ni bila dovolj samostojna in vajena tako trdega dela. Že prve dni se je naveličala, toda morala je potrpeti, saj je prej vedno govorila, da se drugje bolje živi, ne da bi si to prej sama izkusila. Najraje bi bila odšla domov, toda bilo jo je sram pred sestro, bratom, starši, najbolj pa pred domovino, katero poprej ni dovolj spoštovala. Sestri, ki je bila tovarniška delavka doma, je vedno govorila: »Kaj si tako neumna, da se ubijaš v tej smrdljivi tovarni!« Toda, sedaj, ko je sama spoznala življenje na tujem, bi rada, tisočkrat raje, delala v domovini.

Samo pol leta je vzdržala v tujini. Sedaj ni bila več tista Marija, ki je pred šestimi meseci stopila vesela iz vlaka v mesto, ki ga je sedaj tako sovražila. Takrat je bila nasmejana, rdečega obraza in veselih oči, danes pa je bila v obraz bledikava, pod očmi so se ji pojavili veliki temni kolobarji. V vedno zaspanih in utrujenih očeh ni bilo več videti tistega veselega smehljaja, okrog usten pa so se ji zarezale globoke gube. Telo je bilo shujšano in sključeno, bila je videti kot zgarana ženica, nihče ji ne bi prisodil dvajsetih let. Takrat je za vselej sklenila: »Nikoli več od doma!« Spoznala je, da je v tujini bila deležna grenkega, črnega kruha.

Ko je tako sedela na klopi pod drevesom in se spominjala dni, ki jih je preživela v tujini, je ta sklep še bolj potrdila, kajti, zdaj je živel pri svojih ljudeh, v svoji domovini in tudi njen kruh se ji je tu zdel mnogo boljši.

Milena Sagadin, 8. c

Tudi moj oče je gradil progo Šamac—Sarajevo

Tudi moj oče je sodeloval pri gradnji proge Šamac—Sarajevo. Skupina, s katero je prišel na delovno mesto, je dobila težko nalogo. Zgraditi je morala nasip ob mostu čez reko Savo. Delo je bilo naporno, vendar so vsi delali z velikim veseljem. Ko so zgradili nasip, so polagali pragove za tračnice vse do Doboja. V brigadi je bilo mnogo udarnikov iz vseh republik, zato so z delom hitro končali. Čeprav so delali skoraj ves dan in so imeli žuljave roke od krampov, lopat in samokolnic, vedrega razpoloženja ni nikoli manjkalo. Radi so zapeli in bili veseli. Tik ob progi so stale barake, katere so bile tedaj njihov novi dom.

Čas je hitro mineval in ob slovesu so komandanti podelili najboljšim brigadirjem naziv »udarnik«. Ta naziv je dobil tudi moj oče. Še danes hrani medaljo za spomin na tiste prijetne trenutke, ko je tudi sam pomagal pri izgradnji naše porušene domovine.

Vikica Klajnšek, 8. b

Ko sem bila bolna

Ko sem bila bolna, sem ležala v postelji. Imela sem vročino, bolela me je glava in kašljala sem. Mamica je poklicala zdravnika na dom. Čez nekaj časa se je zdravnik pripeljal na hišni obisk. Ko me je pregledal, je ugotovil, da imam začetek pljučnice. Dobila sem injekcijo in zdravila. Čez nekaj dni sem ozdravela. Spet sem se lahko igrala z otroki na dvorišču. Bila sem srečna.

Rober Blanka, 1. a

Zakaj ni za vse dovolj sreče?

Lucija je neodločno obstala. Ni vedela ali naj gre naprej ali naj se vrne domov. Toda Ankinе oči, ki so govorile: »Lucija, lačna sem! Hočem jesti! Kaj stojiš in čakaš?« so jo spomnile, da doma ni niti koščka kruha. Ona bi še že prenesla lakoto, toda Anka, ki je majhna, drobcena, štiritletna punčka je ne bi. Jokala bi, saj ona ne razume, zakaj ni kruha, zakaj mora biti lačna. Sploh pa ne razume Lucije, ki tako nerada gre k teti Barbari po kruh; pa saj ga vendar tam vedno dobi. Res, da jima teta Barbara rada da, kar le more, ampak Lucije je tako sram njihove revščine.

Ali je vsega tega treba? Kdo je za njihovo bedo kriv? Odgovora na vprašanje ni našla.

Nekoč, ko je bila še majhna, so lepo živeli, sicer skromno, toda njihov dom je bil vedno poln topline, nežnih materinih besed in dobrega kruha. Ampak to ni dolgo trajalo. Oče in mati sta si želela boljšega in lažjega življenja, zato je oče odšel na delo v tujino. Res je pošiljal domov veliko denarja, več, kot so ga doslej videli, a kljub temu ga je vedno primanjkovalo. Mati je začela piti. Vse je pognala in pestiti je začela vse hujša revščina. Pijančevala je in poležavala po tujih senikih, za Marka in Lucijo se še brigala ni. Pred štirimi leti pa je prijokala na svet še Anika — nezazeleni otrok. Gospodinjstvo, Marko in mala Anika, vse to je postala Lucijina skrb. Za vse je skrbela, čeprav je bila še sama otrok. Največje preglavice ji je povzročal Marko, ki se je rad potepal, ali pa se pridružil materi v gostilni.

Lucijo je iz razmišljanja predramil Ankin jok: »Lucija, zakaj ne greva k teti Barbari? Jaz sem tako lačna! Zakaj nočeš k teti?« »Saj že greva!« ji je odgovorila. Spomnila se je velikega hleba, ki ga je rezala teta Barbara. Tako lačna je bila in najraje bi kar stekla k teti in zaklicala: »Teta! Dajte kruha, teta! Tistega rumeno zapečenega, ki tako lepo diši! Tako sem lačna! Dajte, teta!« Toda ni stekla in ni zaklicala, saj že dolgo ni bila več otrok. Že zgodaj so ji ukradli otroštvo, prikrajšali so jo za tisočero lepih trenutkov, ki jih doživljajo drugi otroci. Zakaj je prezgodaj postala zrela? Zakaj? Zakaj je po svetu še veliko drugih otrok, ki so prikrajšani za lepe trenutke? Zakaj so prezgodaj spoznali senčne strani življenja? Zakaj za njih ni dovolj topline, sonca in ljubezni?

Zakaj na ta vprašanja ne znamo odgovoriti? Težko poslušamo to kruto resnico, toda ukrenemo malo, saj je še vedno veliko otrok, ki niso srečni. Zakaj ni za vse ljudi sreča enako velika?

Polonca Vobovnik, 7. a

Moja vas

Stanujem v vasi Majšperk, katera leži med hribi, ki so porasli z gozdovi. Vas je na robu Halož; od tu se tudi vidi Boč, najvišji hrib, ki pa leži ob vznožju Poljčan.

Po dolini teče reka Dravinja, preko nje pa je zazidan most, ki povezuje Majšperk z Bregom. Dravinja izvira pod Pohorjem, izliva pa se v Dravo. Včasih, kadar je močno deževje, Dravinja poplavi, tako da učenci, ki stanujejo onkraj Dravinje ne morejo v šolo. Tu sta zgrajeni dve tovarni. Tovarna volnenih izdelkov, ki je večja in manjša tovarna Konus. Ti dve tovarni zaposlujeta veliko ljudi, nekaj pa jih hodi na delo tudi v druge kraje, predvsem v tovarno glinice in aluminija v Kidričevo.

V Majšperku imamo tudi lepo osnovno šolo. Bila je dograjena leta 1966, sedaj pa smo dobili še veliko telovadnico. Te smo otroci še posebej veseli. Šolo obiskuje okoli petsto učencev. Sem se vozijo v višje razrede tudi učenci iz Stoperc in Ptujске gore.

V vasi imamo tri trgovine, pošto, postajo milice in dve gostilni. Naselje se še vedno širi, saj bodo v kratkem dogradili tudi nov blok, obljublja pa nam tudi bencinsko črpalko. Skozi vas je speljana asfaltna cesta, ob njej pa se razprostirajo travniki in njive. Škoda, da še ni dograjena asfaltna cesta od Ptujске gore do Majšperka. Upajmo, da bo kmalu.

Tudi vodovod bomo kmalu dobili v Haloze, saj ga bo prišla graditi mladinska brigada. Tega smo vsi še posebej veseli.

Urlep Ivica, 6. a

Kurirčkova pošta

Tudi letos smo pionirji nasili torbico s kurirčkovo pošto. V njej so bili pozdravi, namenjeni tovarišu Titu ob rojstnem dnevu.

Vsako leto se zberemo pri Šuperjevih v Stogovcih. Tu je tudi javka za kurirčkovo pošto, ki jo prinesejo izbrani pionirji. Skrijejo jo v partizanski bunker, kjer je bila med vojno partizanska tiskarna. Šuperjevi so ta bunker izkopali med vojno. Kopali so ga ponoči, zemljo pa so vozili na bližnjo njivo, da se ni nič opazilo. Ko je bil bunker izkopan, so nanj položili listje. Kopanje bunkerja in vzdrževanje partizanov pa je bilo za Šuperjeve težko, saj so imeli celo kopico otrok. Nemci so jih večkrat zasliševali, vendar Šuperjevi niso ničesar izdali. Bili so zavedni Slovenci.

Njihov stari oče, ki je bil slep in je moral nositi črna očala, pa je raznašal partizanski list vse do Maribora. Ljudje so ga srečevali v vsakem vremenu. Odnehal je šele tedaj, ko mu je zmanjkalo zadnji izvod časopisa. To so bili ljudje, ki so se z vsemi svojimi skromnimi močmi borili proti okupatorju. Okupator pa je kar besnel, ko je bral partizanski časopis. Hotel je vsekakor odkriti tiskarno, vendar mu to ni uspelo. Uspelo pa mu je raniti partizanskega kurirja, ki je nesel pošto iz tiskarne k partizanom. To je bilo pozimi in bil je globok sneg. Kurir je padel v zasedo. Uspelo se mu je prebiti skozi obroč. Po potoku se je rešil do hiš, ki so bile zelo oddaljene. Ljudje so ga prepeljali v partizansko bolnišnico. Vendar temu partizanu sreča ni bila naklonjena. Nemci so bolnišnico zažgali, ranjeni partizani, ki so bili skriti v bunkerju, pa so se zadušili.

S kurirčkovo pošto, katero pošiljamo našemu tovarišu Titu, pa hočemo pokazati, kako težavna je bila pot partizanskih kurirjev, ki so tudi veliko prispevali za našo svobodo. To svobodo hočemo mi obdržati in jo braniti. Vsakogar, ki bi hotel prestopiti meje naše domovine, bomo pregnali, saj vsi spoštujemo Titovo geslo: »Tujega nočemo, svojega ne damo!«

Branko Tucovič, 7. b

Naši gasilci

Ljudje mnogokrat izgubijo svoje imetje, ker jim ga uniči rdeči petelin — ogenj.

Že pred desetletji so na našem območju in drugod v Sloveniji začeli ustanavljati gasilska društva, ki so jih imenovali požarna bramba. To so bile skupine, ki so pomagale ljudem, ko jih je zadela nesreča in je uničil njihovo imetje rdeči petelin. Priskočili so na pomoč v najhujših trenutkih. Zato so bila organizirana gasilska društva — požarne obrambe v Varaždinu na Hrvaškem, na Slovenskem pa v Metliki, Mariboru, Ptuj, Rogatcu, Celju, Lenartu v Slov. goricah, Šentjurju in drugod. Gasilsko društvo v Varaždinu je najstarejše društvo v Jugoslaviji.

Vsa ta društva, in tudi poznejša, so bila ustanovljena z enakim ciljem — pomagati ljudem v nesreči. V časih, ko so se ustanavljala gasilska društva in zbirali ljudi, ni bilo lahko, saj jim je diktirala nemška oblast. Niti besede niso smeli spregovoriti v materinem jeziku. Le manjša ali kasneje ustanovljena društva, oziroma čete, so lahko poveljevala v materinem jeziku.

Ko je bilo ustanovljenih že mnogo gasilskih društev, so se naši vaščani neko nedeljo odpravljali na Ptujsko goro. Iz naše kronike je povzeto, da je bila to Rokova nedelja. Tega dne so našli vaščani dinar na majšperskem Bregu. Rekli so, naj bo za gasilsko društvo. Leta 1926 je je začela huda gospodarska kriza. Takrat je prišlo do požarov v vasi Majšperk. Tudi to je bil eden od vzrokov, da so ustanovili društvo.

V kroniki je tudi zapisano, da so leta 1927. ustanovili gasilci naše gasilsko društvo. V društvo se je včlanilo nad 30 polnoletnih moških in pomembnih občanov Majšperka. Njihovo geslo je bilo: Sovraštva ne poznamo, gojimo le pomoč! Med ustanovitelji društva so bili: Beranič, Predan st., Gajšek Luka, Korošček, Pislakovi, Gajserjevi, Turkuževi, Kolarjevi, Plevčak, Tajnikar in drugi. Za nabavo motorne brizgalne, cevi, uniforme in drugega, so prispevali tudi ustanovitelji — člani: Novak, Kubrihtovi, Svaršnik, mnogo pa je prispeval tudi mizar Šket.

Gasilska zveza vabi stare člane vsakih pet let na srečanje veteranov gasilskih društev in jim podeli diplome. Statut pa dovoli vsakemu članu, ki je najmanj 50 let član gasilskega društva, in ki je star najmanj 60 let, da se lahko srečanja veteranov udeleži. Letos je bilo takšno srečanje v Hajdošah. Na letošnjem srečanju veteranov, udeležilo se jih je nekaj nad sto, smo mi, majšperski pionirji, pokazali gasilske veščine in opremo, s katero razpolaga danes naše društvo. Možakarji s palico, z očali in s sivo glavo so bili prav presenečeni nad našim pionirskim delom ter zadovoljni s hitrostjo izvajanja naše vaje, saj so naš trud nagradili z močnim ploskanjem.

Vse te misli sem povzel iz razgovora veteranov in starejših gasilcev, nekaj pa tudi iz svojih izkušenj, saj sem že deseto leto pionir gasilec.

Dragan Murko, 7. b

Nočna akcija

Nočni mir je pretrgal pošastni svetlobni sij izza hriba. Nekaj trenutkov zatem se je rezek zvok sirene zarezal v tišino jesenske noči.

Požar!

Na pomoč!

Urvež pred gasilskim domom je spravil na noge vso vas. Tekanje, klici, vmes kratka povelja; še nekaj trenutkov in gasilski avto z opremo in gasilci je zdrvel naproti sovražniku — ognju.

Enakomerno brnenje brizgalne, energična poveljnikova navodila in spretni prijemi gasilcev so se strnili v akcijo, ki je kmalu rodila uspeh. Ognjeno žarišče je postajalo vse manjše, dokler ni popolnoma ugasnilo. Obvarovano je bilo premoženje družine in ohranjen njen dom. Hišni gospodar, čeprav prestrašen, se je ganjen zahvalil vsem, ki so hitro in uspešno pomagali.

Gasilci so se vračali šele proti jutru. Čeprav premočeni in premraženi, so bili vendar zadovoljni, saj so spet pomagali v nesreči.

To je bila le ena od mnogih noči naših pogumnih in nesebičnih gasilcev.

Zdenka Gajšek, 8. c

Moj oče

Kako velik si pred mano ti, moj oče,
kako tolažiti me znaš
vedno, kadar mi je hudo.
Kako pogumen si, kadar tarejo te skrbi.

Ko si bil še mlad junak,
nikogar nisi se bal,
prijatelje svoje imel si rad,
vsem ljubeči bil si brat.

Ko sovražniki pri nas so divjali,
tovariši tvoji orožje v roke so ti dali,
v borbo poslali so te
in ti boril si se.

Boril za vse nas si se,
kot da vedel bi, da nekoč tvoji bomo otroci,
zato žrtvoval si vse,
kolikor bilo ti je v moči.

Kristina Gajser, 7. b

Mucek in miške

Kadar mucek spi,
miške se igrajo.
Kadar mucek je na lovu,
miške v luknji trepetajo.

Kadar miška pride iz luknje,
mucek zgrabi jo za vrat.
Miška kliče na pomoč,
a prepozen zdaj je stok.

Joži Jug, 3. b

Elegija železnice

Toplo sonce sije tja na zemljo,
svetle žarke svoje izliva v njo.
Vodo bistrega potočka greje,
sveti v pot ob njem in se mu smeje.

Ko bi sonce veselo vedelo,
kaj nekoč se tukaj je zgodilo,
bi celi dan sijalo tja ob stran
in jokalo bi od globokih ran.

Koliko let je že minilo od takrat,
ko sonce se je šlo svetlikat
vsako jutro, tja na novo progo
in gledalo na njo je strogo;

na sivo in dolgo, strašno kačo,
ki vijugala se je v neznano.
Po njej so vsak dan potovali
mnogi vlaki, ne da bi postali.

Tam nekdam peljal se je truden človek,
po tirih, železni, mali ta voziček,
bil ponosen je na svoje kraje,
železnica je tekla skozi nje bahaje.

Toda, moral je življenje dati,
ker nesreča nikdar noče stati.
Ko peljal se je ob drevesu,
življenje moral dati je slovesu.

Kako zgodilo to se je tedaj?
Na postaji, kjer so vagoni stali,
se zadnji je navzdol spustil
in ni bilo moči, da bi postali.

Drveli so naprej, tja v daljavo,
dohiteli pred seboj voziček
in ga mečkali, kakor za stavo
in vozili čezenj, kot da je samo prtiček.

Ravno tam, kjer jelša ta stoji,
se ustavilo truplo je zmečkano,
ni se videlo, kje nekdam bile so oči,
samo kri so pustili neizdano.

Ptički so takrat prelepo peli,
saj nesrečnih ljudi niso poznali.
Vsaki naslednji dan veseli
v neznano so spet odpeljali.

Tako bilo je davno tega, še takrat,
ko po dolinci ju pihal vlak.
Velike oblake isker in dima
puhajoč, kot da bila bi zmeraj zima.

Milena Sagadin, 8. c

Nova telovadnica

Vsi otroci si zelo želimo, da bi čimprej dobili novo telovadnico. Po televiziji gledamo, kako telovadijo na orodju. Dolgo so nam jo obljubljali, a upanje smo dobili šele, ko so začeli kopati temelje. Zrastla je v veliko zgradbo in dolgo so jo gradili. Počasi je lezla navzgor in kočno so jo pokrili. Vstavili so okna, na tleh je že parket, koši za košarko so pribiti in tudi mreže na oknih so pritrjene. Čeprav so nam medtem asfaltirali igrišče, da nam veter ne nosi prahu v oči, nam to v slabem vremenu ne pride v poštev. Zato se zelo nestrpno oziramo proti telovadnici in čakamo, kdaj nas bodo slednjič spustili noter.

Kitak Maja, 5. a

Dobil sem izkaz

V petek smo dobili izkaze. Nekateri smo se jih veselili, drugi pa ne. Jaz sem bil izkaza vesel. Izdelal sem z odličnim uspehom. Vesel sem nesel izkaz domov. Pokazal sem ga ateku, mamici in bratu. Tudi oni so bili veseli. V nedeljo sem pokazal izkaz tudi teti in stricu. Oba sta me pohvalila. Drugo polletje se bom pridno učil, da bosta mamica in očka vesela.

Rakovec Marko, 2. b

Naša muca

Naša muca ima kožušček bele barve, posut s pikami. Rada se igra. Včasih se tudi potepa. Potem jo povsod iščemo. Tudi opraska me včasih, kadar jo razjezim. Ko je toplo, leže v mehko travo in zaspi. Rada jo imam tudi zato, ker je postala mamica. Če bi naša muca odšla, bi bila žalostna in morda bi za njo celo jokala.

Gajšek Sonja, 2. razred

Šumijo gozdovi domači

Lepo se je sprehajati po gozdu in poslušati pesem vetra, ki maje mogočna drevesa. Človeku je kar toplo pi duši. Kar naenkrat začuti globoko hvaležnost do teh starih smrek in borov, ki so dali zavetje v tistih hudih časih, ko so našo deželo hoteli izbrisati z zemljevida in je Slovenca vse preganjalo. Gozdovi pa so ga sprejeli z razprostrtimi rokami. Zato šumite gozdovi! Nikoli ne utihnite! Pojte uspavanko borcem, ki so našli svoj zadnji počitek med koreninami vaših dreves. Nesite pozdrave vsem tistim zdomcem, ki hrepenijo po vas, po naši prelepi slovenski deželi. Njihovo srce ne bo našlo miru prej, dokler ne pade v vaš objem.

Še lepše, kot opazovati in se sprehajati po hosti, pa je pogozdovati. Zdi se ti, kakor da bi posajal nova življenja. Kako bridek je pogled na golosek, kjer so se še pred nedavnim dvigala mogočna drevesa in z opojnim šepetom prevzemala človeka, ki je užival v lepoti gozda. A sedaj je vse tako pusto in sivo, kakor da bi nekaj nepozabnega za vedno umrlo. Zato pa je tako lepo, ko sadiš mlada drevesca.

Najprej pograbljaš listje in suhljad, nato izkoplješ jamo. Zemlja se ne upira več, hitro se vda motiki, kakor da je že leta in leta čakala na to. Nazadnje še zagrebeš sadiko in poskusiš, če si jo dovolj trdno zakopal. Lepo je, ko se sošolci šalijo in si nagajajo drug drugemu. Včasih se kakšna neroda zaplete v grmovje in se nato skotali po hribu navzdol. Ko se vrne, je skoraj ni mogoče več spoznati. Smeha nikoli ne zmanjka. Seveda je prelita tudi marsikatera kaplja znoj in ni pridne roke brez žulja, toda pri delu ni nobenega godrnjanja in slabe volje. Zavest, da bo pod tvojimi rokami zraslo nekaj novega, kar bodo vsi občudovali in je človeštvu potrebno, je velika in te žene, da bi čim več naredil in dal zemlji tisto, kar pripada samo njej. Zato je bil ta dan, ko smo pogozdovali, za nas nekaj posebnega.

Letos bomo zapustili osnovno šolo in se razgubili na vse strani. Morda nam bo nekoč, ko bomo sami in zapuščeni prinesel pomladni vetrič vonj in pozdrav tega gozdička, ki smo mu dali življenje. Morda nam bo prav on potožil bolečino ter nas spomnil na tista srečna leta, ki smo jih preživel skupaj. Kamorkoli me bo vodilo življenje, vedno bo v meni dih domačih gozdov, kajti, tukaj sem se rodila in preživela otroška leta. Tu je moj pravi dom. Tu bom vedno srečna.

Vikica Klajnšek, 8. b

Stara železnica

Lepega jesenskega včera je bilo. Z očetom sva bila sama doma. Zaprošila sem ga, naj mi opiše staro železnico. Malo je pobrskal po spominu, potem pa je začel pripovedovati. Tole mi je povedal: To železnico so zgradili v stari Jugoslaviji, takoj po prvi svetovni vojni, leta 1921. Moj stric, ki je delal v tovarni, je bil takrat star 16 let. Oče mi je pripovedoval, da to ni bila velika železnica, ampak samo delavski tir. Vodila je do tovarne, skozi Medvedce in do Pragerskega. Po njej so prevažali surovine in les za tovarno. Tovarna pa je v zamenjavo pošiljala extrat olje, ki ga je proizvajala. S to železnico je bila povezana tudi žičnica, po kateri so prevažali kostanjev les. Delavcem in tovarni je bila železnica v veliko korist. Ponosni so bili nanjo. Nekega kmeta sem vprašala, če se je spominja. Zavzdihnil je: »O, pa kako rad se spomnim nanjo. Ljudje smo bili ponosni, da je bila železnica v našem kraju. Pa koliko nam je koristila! Da bi jo še zdaj imeli!«

Verjela sem mu, kar mi je povedal, pa tudi razumela sem ga. Tudi jaz bi danes rekla isto. Da bi še zdaj bila. Mogoče bo bila še bolj koristna kot je bila v starih časih. Ampak, zdaj je ni več. Tovarna je prenehala proizvajati olje in železnice niso več potrebovali. Zato so jo porušili. Prestavili so jo v Kumrovec. Ljudje, ki so bili navezani nanjo in od nje odvisni, so z žalostjo gledali njen tragičen konec. Nihče je ni pozabil. Vsi starejši ljudje se je radi spominjajo. Tudi jaz si želim, da bi skozi naš kraj stekla kdaj nova železnica. Kraj bi se pričel bolj razvijati. Zgradili bi lepo železniško postajo in ne bi bili povezani z ostalimi mesti samo z makadamsko cesto, kot smo sedaj. Upajmo, da bo kdaj tako.

Kristina Gajser, 7. b

Pika

Šest let mi je bilo, ko jo je nekega dne brat pripeljal domov. Bila je majhna sivo rjava psička. Nekaj časa me je opazovala, nato pa se je z vso silo zagnala v mene in me prevrgla v lonec z vodo. To ji je morabo biti zelo všeč, saj je še nekajkrat poskusila, pa sem ji pobegnila na štedilnik. Sčasoma sva se navadila drug na drugega. Postala sva dobra prijateljca. Povsod me je spremljala. Bila je tudi varuh našega doma. Nekega dne je rešila kokoš s piščančki pred lisico. Sedaj pa je ni več.

Tistega dne smo bili na njivi. Obirali smo koruzo. Tudi Pika je bila z nami. Neprestano je tekala okrog. Nenadoma sem zaslišal strel. Takoj me je spreletelo: »Kje je Pika?« Obstal sem kakor okamenel. Začel sem teči v smeri, od koder sem zaslišal strel. Tudi oče je tekel za menoj. V bližini hiše sva dohitela lovca, ki je vlekel mrtvo Piko. Po licu so se mi ulile solze. Iz obupa sem vprašal lovca: »Zakaj ste to storili?« Ni mi odgovoril. Tudi oče se ni mogel več vzdržati. Zagnal se je v lovca in prav pošteno bi ga bil premlatil, da mu nisimo tega preprečili. Nekaj pa nam je vendarle ostalo. Mladi psički, ki jih je malo pred tem dogodkom skotila in je bila nanje tako zelo ponosna. Obdržali smo tistega, ki ji je bil najbolj podoben. Ker je pa bil bel, je dobil ime Belka.

Mrakar Anton, 6. b

V nedeljo popoldne

V nedeljo popoldne sva šli z Branko na Breg in videli, kako je letalo krožilo okoli tovarne in spustilo zastavico. Še nekaj časa je krožilo in nato spustilo padalca. Potem so začeli gasilci škropiti. Curki vode so bili rdeči, beli in modri. Klarica je bila v belem plašču in je obvezovala »ranjenega« Dragana. Povabili so nas še v dvorano. Peli so in plesali gostje iz Hrvaške. Zakurili so kres in ko je kres pogorel, smo šli domov.

Meti Planinc, 1. a

1. maj

Prvi maj je praznik dela, ki ga praznujemo vsi delovni ljudje cele Jugoslavije. Tudi mi učenci ga praznujemo. Z očkom in mamico smo se odpeljali k sestrični v Maribor. Prazniki so kmalu minili, starši so odšli na delo, mi učenci pa v šolo.

Adam Igor, 1. b

Ribe

Med prvomajskimi prazniki smo bili v Ljubljani. Ko smo se vračali proti domu, smo se mimogrede ustavili na Vranskem. Skozi Vransko teče lep in čist potok. V potoku je bilo veliko rib. Ribam sem metal koščke kruha. Skakale so in lovile kruh. Ko mi je zmanjkalo kruha, smo odšli. Ribe so mi bile zelo všeč in želel sem si, da bi jih tudi jaz imel doma v akvariju.

Bojan Dimič, 1. b

Naš praznik

Naša domovina je praznovala rojstni dan. Takrat smo postali pionirji. Dobili smo modre kapice z rdečo zvezdo in rdečo ruto. Vsak je dobil tudi pionirsko izkaznico. Pred pionirsko zastavo smo obljubili, da se bomo pridno učili in ljubili domovino in tovariša Tita. Za nas otroke je bil to velik praznik. Da bi bil praznik še lepši, so nas obiskale prve snežinke.

Renata Klarič, 1. b

Moja mamica

Moji mamici je ime Jožica. Ima sive oči in kostanjeve lase. Ona ima mnogo dela. Zjutraj prva vstane, zvečer gre zadnja spat. Dela na polju, pospravlja stanovanje, šiva in mene spodbuja k učenju. Je zelo skromna in skrbna. Rada čita lepe knjige. Srečna je takrat, kadar jo ubogam. Je rahlega zdravja, zato sem obljubila, da je ne bom jezila. Ko se vracam iz šole, me že čaka pred hišo. Najprej me vpraša, kako je bilo v šoli. Na vse je pozorna. Ko sem bila bolna, ji je bilo hudo, ker nisem smela v šolo. Imam jo zelo rada. Bila bi zelo žalostna in nesrečna, če bi jo izgubila.

Medved Dragica, 1. a

Štorklja

Štorklje so lepe živali. So velike. Imajo dolge noge in kljun. So bele barve. Na koncu peruti imajo črno perje. Vsako leto pridejo v našo vas. Na sosedovem dimniku imajo veliko gnezdo. Gnezdo so si naredile iz vej. Kmalu se bodo vrnile na sosedov dimnik. Lani so imele tri mladiče. Hranili sta se s kačami, žabami, kobilicami in hrošči. Tudi na našem travniku sem jih videla večkrat, ko so iskale hrano.

Medved Nadica, 1. a

Trakasta ahmeja

Trakasta ahmeja je lepa velika roža. Ima velike liste. Ta roža je ena najlepših lončnic. Listi so obarvani. Velika je 31 centimetrov. Presaditi jo moramo vsaka tri leta. Cveti pa navadno le vsako četrto leto. Ima lep cvet roza barve. Tega cveta roži ne smemo odtrgati, ker se bi takoj posušila. Korošec Rado, 2. b

V gozdu

Danes popoldne sva šli z mamico na sprehod v gozd z namenom, da si ogledam drevesa in rožice. Vreme je bilo oblačno in mrzlo, zato v gozdu ni bilo slišati žvrgolenja ptičev. Na sprehodu sem opazovala drevesa, ki rastejo v gozdu. Med najvišjimi sta bila smreka in bor, ki pozimi ostaneta zelena. Listavcem pa že v jeseni odpade listje in ga dobijo spet pomladi. Videla sem hrast, bukev, kostanj, gaber in brezo. V gozu sem nabrala tudi šopek rožic. Našla sem podlesne vetrnice, spomladanski žafran in velike zvončke. Medtem se je stemnilo in z mamico sva se vrnila domov.

Rober Blanka, 1. a

Moja mati

Moja mati je kmečka žena in mati treh otrok. Zelo nas ima rada in svojo materinsko ljubezen razdaja vsem enako. Mi pa jo velikokrat užalimo in prizadenemo njene dobro in plemenito srce. Nikoli ni imela lahkega življenja. Zgodaj je izgubila očeta, ki ga je imela nadvse rada. Takrat ni smela držati križem rok in se brezskrbno igrati, kot to počenjajo otroci danes, pač pa je morala pomagati materi, ki je sama preživljala sedem otrok. Zdaj ima svojo družino in prostega časa ima še manj. Lahko trdim, da ga nima prav nič, saj sleherni trenutek porabi za kakšno delo. Njeno življenje je bilo vse-skozi prepleteno z ljubeznijo do narave, do zemlje. Sleherni ped zemlje, ki jo imamo, je prepojena z njenim znojem. Zemljo ima nadvse rada. Pravi, da ji bo vse življenje ostala dolžnik. Zato ji tudi ni težko opravljati še tako težkega dela. Kljub stalnim opravilom pa vedno najde čas za nas in vedno je vesela in zadovoljna. Koliko noči je prebedela, a zjutraj je bila nasmejana, vesela in iz oči ji je sijalo zadovoljstvo. Nikoli ji njene ljubezni in njenih skrbi ne bom mogla z ničemer povrniti, ker tega ne zmorem in ne znam. V primerjavi z njo sem slabič, ki ga vsaka malenkost prizadene in ki mu je že včasih to, brezskrbno mladostno življenje pretežavno.

Milena Sagadin, 8. c

Na Medvedcah

V sredo smo imeli športni dan. Šli smo na Medvedce. Miran nas je vodil. Pokazal nam je, kje je peljala žičnica. Gospod Dvoršek nam je pokazal, kje so kopali premog. Videli smo še nosilce. Izvedeli smo, da se je pri žičnici skrival partizan Zvonko Sagadin — Tine, ko je bil ranjen v Srecah. Bojanov brat je prinesel žogo in smo se igrali »Med dvema ognjema«. Zmagali so dečki. Nato smo se odpravili domov. Darko, Aleš in jaz smo odhiteli naprej. Ostale je dohitel gasilski avto. Odpeljali so se v Majšperk. Jaz sem pa tekel za njimi, ker sem šel po poti. Nato smo odšli domov k ateku in mamici.

Peklar Metodi, 1. a

Blaž

Skoraj vsak dan grem k sosedovim. Tam je doma Blaž. Nekega dne njegovega očka ni bilo doma. Mamica in babica pa sta bili na njivi. Tudi on je bil zunaj. Bilo mu je zelo vroče. Blaž je še dojenček. Ležal je v košarici pod senčnikom in se jokal. Imam ga zelo rada.

Dobršek Lilijana, 1. b

Poplava

Dva dni je neusmiljeno deževalo. Reka Dravinja je prestopila bregove. Kadar Dravinja poplavi, je naša vas odrezana od sveta. Otroci nismo mogli v šolo. Zjutraj voda še ni bila tako velika. Vidno je naraščala. Po nekaj urah je bila vsa vas poplavljenjena. Še preko mostu je tekla voda. Vsi v vasi so bili zbegani. Pri Korezovih je voda pritekla tudi v kolarnico.

V Majšperku je sirena opozarjala na nevarnost. Delavce so prej izpustili domov. Moja mama je že morala gaziti vodo. Njive in travniki so bili vsi pod vodo. Voda je s sabo odnašala poljske pridelke.

Čez noč je voda počasi upadla in drugi dan smo že lahko šli v šolo.

Igor Jeza, 3. b

Če bi stvari v moji šolski torbi spregovorile

Nekega večera sem prišla v sobo in zaslišala pritajen šepet. Tiho sem se približala torbi. Okrog nje so ležali zvezki, svinčniki in barvice in se pogovarjali.

»Poglejte, vsa sem umazana in v meni je polno papirčkov,« se je hudovala torba.

»Nikar tako glasno, tetka!« jo je opozoril oguljeni zvezek. »Lahko nas kdo sliši. Povrhu pa se sploh nimaš kaj pritoževati. Poglej mene! Moj ovitek je ves raztrgan in počekan, jaz pa sem zmečkan in popackan.«

»Smrkavec predrzni!« se je razjezila torba. Knjige so ju komaj pomirile: »Tudi me smo počekane in umazane, pa se ne priatožujemo. Bodimo raje tiho. Saj so otroci stalno grdo ravnali s svojimi stvarmi.«

»Ni res! Upreti se je treba!« so kričali zvezki.

»Seveda! Upreti se je treba. Torba, mi bomo zlezli vate, ti pa se skrij. Polonca nas zjutraj gotovo ne bo našla.«

»Tako je!« so se vsi strinjali.

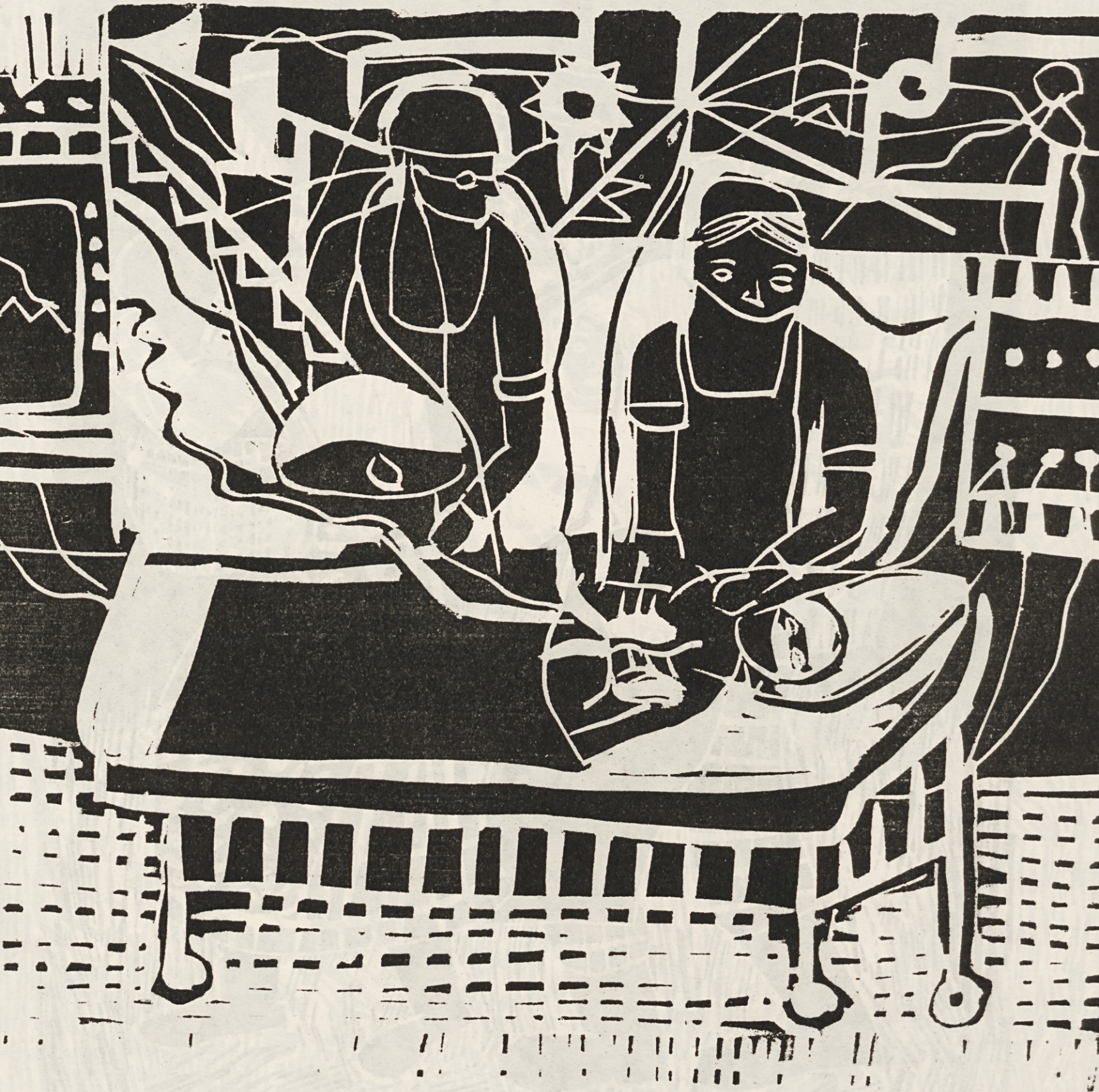
Prestrašila sem se. »Kaj bo, če to res storijo?« Hitro sem vzela papir in škarje ter ovila zvezke in knjige. Torbo pa sem umila. Upam, da so si zdaj premislili in se ne bodo več upirali.

Polonca Vobovnik, 7. a

Svoboda

Svoboda. Kaj je to svoboda? Ljudje, ki je ne poznajo, ne vedo, kaj je to svoboda. Narodi v Jugoslaviji pa jo prav dobro poznamo. Vendar je bila prav bridka, preden smo jo spoznali. Predvsem smo lahko zaklicali: »Svobodni smo, ljudje, pomislite, svobodni! Nihče več nam ne bo ukazoval. Samostojno bomo živeli!« Borili smo se težko, a hrabro za svobodo. Leta 1941 se je začela vojna. Strašna vojna brez usmiljenja in odpuščanja. Sovražnik je pridivil v naše dežele. Sklenil je uničiti Jugoslavijo in si jo prisvojiti. A mi smo prišli za bomo orožje in sklenili, da se bomo borili prav do zadnje kapljice krvi, za svobodo, za obstoj naše države. Vsak, ki je le mogel, je odšel k partizanom. Zbrali so se in se posvetovali. Vedeli so, zakaj se borijo in to jim je dajalo poguma. Med njimi ni bilo bele vrane, razen domačih izdajalcev, ki so tako grdo uničevali svojo domovino. Do nje niso čutili nikakršne ljubezni. Podobni so bili materam, ki ob rojstvu ne ljubijo svojih otrok in jih zavržejo. Ti izdajalci so nas hoteli uničiti. A zavedni Slovenci so vedeli, da se borijo za svobodo, za kruh, za lepše življenje svojih otrok. Večkrat so bili premraženi in lačni, a nikoli niso obupali. Borili so se in šli so v napad proti sovražniku, s srcem, polni ljubezni do svoje domovine. Vsakdo, ki je padel v boju, je v srcu vzkliknil: »Tovariši, čujte, umrl sem za svojo domovino. Naj vam ne bo žal, da me ni več med vami. Ko boste dočakali svobodo se bom z vami veselil vaše zmage. Čeprav je moja svobodna domovina pod zemljo, v tistem grobu.« Mnogo partizanskih knjig pravi o pogumnih kurirjih in otrocih, ki so še komaj zaživeli, pa so že morali umreti. Pomagali so, da smo sedaj svobodni. Hvala jim. Dolgo so se borili in končno zmagali. Sovražnik se je moral umakniti. Še sedaj smo ponosni na vse borbe. Ob dnevu mrtvih pa se vedno radi spominjamo naših junakov, ki so nam ustvarili lepo življenje. O, kako lepo je biti svoboden. Naša dolžnost je, da pomagamo narodu tam, kjer ne poznajo prave svobode. Spominjam se, da sem bila kregana, ker nisem ubogala. Zamislila sem se in si dejala: »Jaz ne bom nikoli svobodna. Zakaj otroci nimamo svobode. Starši nas vedno učijo in nam prigovarjajo. Takrat sem sklenila, da se bom maščevala materi, kakor so se partizani sovražniku. Šla sem k materi in ji dejala: »Jutri se začne vojna. Jaz bom napadla tebe.« Mati me je najprej začudeno pogledala in me vprašala: »Zakaj pa?« »Zato,« sem dejala, »ker nisem svobodna in me ti učiš, kako moram delati. Saj jaz vendar sama vem.« Mati se je nasmehnila tem otroškim sanjam, jaz pa se nasmehnem sedaj, ko se spomnim tega mojega modrovanja.

Svoboda. Kako lepa je ta beseda svoboda. Svoboden si v šoli, svoboden doma in vsepovsod. Svobodno lahk tekaš po travnikih. Starejši ljudje so veseli, da so svobodni. Velikokrat pa se spominjajo na hude čase in takrat se zgrozijo. Tudi kmetje so danes svobodni. Včasih pa so morali delati graščaku in težko so živeli. Takrat so si prav tako močno želeli, da bi bili svobodni. Tudi oni so se borili za svobodno življenje. Sedaj pa smo vsi svobodni. Če pa bi nam kdaj hoteli vzeti to svobodo, se bomo vzdignili in se vneto borili za svoj obstoj. Nihče ne bo stal ob strani. Prav gotovo ne. A upajmo, da se to ne bo več zgodilo. Ne sme se zgoditi. Mi hočemo biti svobodni še naprej. Biti svobodni, to je najlepše. Največje bogastvo. Obžalujem narode, ki jim svoboda ni naklonjena. A upam, da bodo tudi oni kdaj svobodni. Zahvalim se Titu, da je tako uspešno vodil svojo vojsko. Bil je pogumen, zato smo ga izbrali za predsednika. Še sedaj zelo dobro vodi Jugoslavijo. Če bi ne bilo njega, bi prav gotovo ne bili več svobodni. Zato naj živi naš tovariš Tito. Naj živi svobodna Jugoslavija. Naj ostane še naprej svobodna. Nihče ji ne sme kratiti svobode. Jugoslavija je zame najlepša. Zato se bom tudi jaz borila za svobodo, če bo potrebno. Nočem biti podrejena drugim. Svobodna sem. To je moje največje bogastvo. Ker je svoboda, lahko živim poleg svojih staršev in sester ter brata. Če pa bi divjala vojna, bi odgnali mater in očeta. Ostala bi sama. Ne smem pomisliti, kako težko bi bilo življenje brez svojih najdražjih. Zato ne sme biti vojne. Jaz hočem živeti zraven matere in očeta, sester ter brata. Kako bogata in lepa si, tridesetletna svoboda.

Gajser Kristina, 7. b

Razredna himna

Mi smo učenci osmega b,
za nas gotovo vsakdo ve.
Mi smo razred razgrajčev,
vmes je nekaj pretepačev.
V razredu je veliko nas in to ni špas,
učiti take nagajivce, prav nevarno je za živce.
Eden zeha, drugi spi, tretji glavo le vrti.
Da naš razred ni kar tak, v divjanju je prvak.
Da pa ne bi mislil kdo,
da v razredu reve smo.
Za čast se vsi borimo,
po dobrih ocenah hrepenimo.
Složni smo med sabo, kot bi šlo za glavo.
Pridno h krožkom hodimo,
v športih vseh tekmuje.
V znanju smo pravi odličnjaki,
v pridnosti pa prav taki.
Če kdo pomeri z nami se,
je poražen, to se ve.
Ko pa šolski zvonec zazvoni,
že osmi b v klopih sedi.
Ker pa tovariša še ni,
zakaj bi pridni sedeli mi.
Vsi brž vstanimo in na hodnike zdravimo,
tam se lahko še lovimo in se prosti veselimo.
Ko pa tovariš prihiti,
vsi v razrede stečemo
in v klopih mirno obsedimo.
Sedaj razred naš ste spoznali in
upam, da boste tudi vi dejali:
»Prav je biti vesel in zdrav,
pa za konec vsem še lep pozdrav!«

Jurič Zlatko, 8. b

Donačka gora

Visoko v oblake se dvigaš,
o, Donačka gora ti,
na tiste me hribe spominjša,
kjer preživela nekaj lepih sem dni.

Lepo je v planinah,
kjer žalost te mine.
Na svoje pozabiš skrb
in vesel se vračaš v doline.

Lepa Donačka si gora,
mati vseh manjših gora.
Ko gledam te, mine notranja me mora,
želim, da bila bi spet pri tebi doma.

Kristina Gajser, 7. b

Hrast in bukev

Hrast in bukev sta sklenila,
da v Afriko se bosta napotila,
doma povšeči jima ni,
preveč slabo njima se godi.

Bukev prva pravi hrastu:
»Hej, prijatelj, greva v Afriko!
Tam ti teče vse po maslu,
ej, prijatelj, tam res dobro bo.«

A premisli hrast si in ji pravi:
»Ti kar pojdi, več se mi ne vrni,
kar v Afriki ostani
in s palmami v nevarnosti se brani!«

Tako modruje hrast in
bukev z njim se strinja.
Najlepše pač doma je in Afrika
iz misli jima izginja.

Kristina Gajser, 7. b

